

Sarló után félhold

A Pesti Hírlap január 8—9-i számában Seszták Ágnes főszerkesztő-helyettes arról ír, hogy a Magyar Narancsban „kioktatták”, mert nem szerti, ha a színdarabok és a filmek agresszívan sugallják a homoszexualitás köznapi gyakorlattá emelését. **Eörsi István** nagy terjedelmet szentel a kérdésnek, Szabó Judit pedig, a Narancs ugyanabban a számában, a leszbikusok érdekében emel szót.

Seszták Ágnes nemtetszésével teljesen egyetértek, de abban már nem adok neki igazat, hogy mindez a legmagánabb magánügy. Szerintem ezek a kérdések éppen úgy a nemzet elevenébe vágóak, mint az öngyilkosság vagy a katonai szolgálattal elleni agitáció. Az egészséges nemzeti érzés az ilyesmi ellen tiltakozik. Ez a tiltakozás tulajdonképpen önvédelem.

A „mások”, az olyan „gon-

dolkodásúak”, manapság bátran szólnak, míg a jövőért aggodók inkább hallgatnak. Mivel a Pesti Hírlapban, sajnos, az olvasói leveleknek kevés hely jut, még csak egy esetet említék. A tévében egy történész ki merte mondani, hogy katonaságra nincsen szükség. Egyszerűen — ha támadás éri az országot — le kell feküdni. Példaként azt mondta, hogy a szerbek háromszáz évig szenvedtek török uralom alatt, s ma mégis élnek, sőt, saját irodalmuk is van.

Ehhez már — nyilvánosan — nem tudok mit mondani. Arra azért fel kell hívnom a figyelmet, hogy ezeknek a nemzet elleni megnyilatkozásoknak, félek, súlyos következményei lesznek, mert fogytán a nép türelme.

V. L.
Budapest